

ДРУГ ПОГЛЕД КЪМ ХАРТИЕНОТО ИЗКУСТВО

*Всички използваме хартия. Понякога я превръщаме в „произведение на изкуството“, без дори да го осъзнаваме. Просто сгънете салфетка, направете малък самолет...
Във всеки от нас дреме артист...
Angèle Paukovic*

Японската хартия Washi

Традиционната японска ръчно произвеждана хартия Washi е създадена преди около 1500 години в селцето Echizen. Майсторската ѝ изработка е вписана (2014 г.) в Представителния списък на нематериалното културно наследство на човечеството на ЮНЕСКО.

Има няколко вида Washi. Трите най-важни са Sekishū-banshi, Hon-Mino-Shi и Hosakawashi. Хартията се прави от влакната на черница. Производството носи специфичното име Nagashizuki. Процесът трае дълго време и изисква много търпение. Корите се потапят в чиста речна вода, за да омекнат, след което се изсушават на слънце и отново се потапят във вода, за да се изплакнат от всякакви растителни примеси. На всеки етап от процеса корите се разбиват леко, за да омекнат, и се оставят да изсъхнат, за да се избелят. Когато са идеално чисти, се поставят в пещ, където престояват за дълго време. След това идва ред на последното основно почистване, на ръка, за да се премахнат тъмните части на кората. Създават се дълги гъвкави ленти,

които се смилат до получаването на влакнеста маса, към която се прибавят вода и клей. Листът се формира върху голямо бамбуково сито. Отстранява се внимателно, за да се постави върху голяма гървена дъска, и се оставя да изсъхне на слънце, чиито ултравиолетови лъчи ще избелят платното.

Традиционният занаят за ръчно производство на хартия Washi се практикува в три общности в Япония, чиито жители се гордеят с него и го смятат за символ на тяхната културна идентичност. Washi също така насърчава социалното сближаване, тъй като общностите се състоят от хора, пряко ангажирани или тясно свързани с практиката.

Хартията Washi се използва не само за писане на писма и за книги, но и в домашния интериор за направата на хартиени паравани, разделители на помещения и плъзгащи се врати, както и в изкуството. Запознайте се с **Tian Shi**, който използва Washi хартии на японската фирма **Awagami Factory** за своите хартиени фигури.

A Different Look at Paper Art Japanese Washi Paper

Traditional Japanese handmade Washi paper was created about 1,500 years ago in the village of Echizen. Its craftsmanship was inscribed (2014) in the UNESCO Representative List of the Intangible Cultural Heritage of Humanity. Washi paper is used not only for letters writing and books, but also in home interiors to make paper screens, room dividers and sliding doors, as well as in the art.

We present you **Tian Shi (Christophe Laporte)**, who uses Washi papers from the Japanese company **Awagami Factory** for his unique paper figures.

Източници / References:

Awagami Factory // FB. Available online at: < <https://www.facebook.com/awagamifactory> >

Paukovic, Angèle. L'ART DU PAPIER JAPONAIS // 6e Technique de Transition option Artistique. 2019 –2020. Available online at: < https://app.box.com/s/4pf3eteesymthrn9s232268dexlyqi0f?fbclid=IwAR3Zh_bKU3Q378UCAWwBc7IMHLWlrMrwiggy_IMZgnJJbn04DzJi-MaL0 >

Washi, craftsmanship of traditional Japanese hand-made paper // UNESCO. Available online at: < <https://ich.unesco.org/en/RL/washi-craftsmanship-of-traditional-japanese-hand-made-paper-01001> >

ЦХ: Кой е Кристоф Лапорт? Бихте ли се представили пред читателите на сп. Целулоза и хартия?

Кристоф Лапорт: Художник съм. Живеец и работещ в Брюксел, Белгия. Доколкото помня, винаги съм искал да бъда художник. Тъй като бях много болен като дете, чертаенето/рисуването беше единственият начин да се разсея, така че за разлика от други деца, които в по-голямата си част, израствайки, вече не рисуваха, аз не престанах да рисувам и в крайна сметка изкуството за мен се оказа продължение на това трудно детство. След художественото образование започнах да предлагам рисунките си на различни арт галерии и галерията Tornabuoni във Флоренция, Италия, взе моите широкоформатни творби, за да ги продава. Така започна моята кариера на художник.

ЦХ: А какво ще кажете за артистичното име Tian Shi?

Кристоф Лапорт: Когато бях дете, много от художниците, които обичах, използваха псевдоними, а не истинските си имена.... Така че в началото на моята кариера исках да направя същото. Избрах TIAN SHI, което означава „Ангелът“ на китайски. Отнася се до откъс от стихосбирката „Съзерцание“ на Виктор Юго, в която намерих отзвук на собствения си живот. А защо на китайски? Защото винаги съм бил чувствителен към далекосточната култура и естетика.

ЦХ: Какво Ви подтикна да започнете да правите фигури от хартия? Как се роди идеята? Как решихте да вдъхнете живот в хартията (японската Washi), правейки приказни хартиени фигури?

Кристоф Лапорт: Както обясних, започнах художествената си кариера в Италия, като чертожник. Исках да поставям по малко материал върху хартия (земя, тел, восък...), за да пренеса света в пространството на моята рисунка. Исках творбите ми да взаимодействат с този

Instagram account: [@tianshiwashibuto](https://www.instagram.com/tianshiwashibuto) TIAN SHI at the Musée des Arts décoratifs

CH: Who is Christophe Laporte? Could you please introduce yourself to the readers of Pulp and Paper Magazine?

Christophe Laporte: I am an artist living and working in Brussels, Belgium. As far back as I can remember I always wanted to be an artist. Having been very ill as a child, drawing was the only way for me to distract myself, so unlike other children who the vast majority don't draw anymore growing up, I continued to draw and in the end the art turned out to be obvious to me just a continuation of this difficult childhood. After artistic studies, I began to offer my drawings to various art galleries and in Florence in Italy, the Tornabuoni gallery took my large format drawings to sell them. My artistic career began.

Магически мехурчета, приказна ръка; Мечтаещият танцьор; Влюбени свещи; Церемония на Флорес; Малкият въжеиграч
Magic bubbles, fairy hand; The dreaming dancer; Candles in love; Flores ceremonia; The little tightrope walker

материал, поставен върху лист хартия, и съвсем естествено започнах да им придавам малко релеф. С течение на времето те някак си излязоха от пространството на хартиения лист, за да се превърнат в хартиени скулптури. И докато в една рисунка светът около нас заема пространството на листа хартия, чрез моите творби (скулптури) хартията вече заема пространството на нашия свят.

Двама от първите, повярвали в тази еволюция на моето изкуство, са госпожа Angela Di Bello, която ръководеше галерията Agora в Челси, Ню Йорк, и господин Fabio Fornaciari, който притежава галерията Tornabuoni във Флоренция, които продават мои творби от началото на кариерата ми, насърчавайки ме да продължа по този начин.

ЦХ: Създавате интересен диалог между хартиени влакна, светлина, пространство...

Кристоф Лапорт: Моето изкуство е само ласка, милувка. Светлината върху няколко хартиени влакна е като песен с два преплетени гласа. Влакното на хартията за мен е това, което е шрихът на четката за калиграфа, линията от молив за дизайнера, най-малката мярка за всичко, което в диалога си със светлината предефинира пространството, където моите творби са изложени, като го поетизира чрез игра с прозрачността на хартиения материал. Прозрачността е това, което едва го има, което е почти там, като вид градиент между материята и празнотата, поради което говоря за нюанси на празнотата. Пространството, където са изложени моите творби, след това се предефинира от тази двугласна песен, където светлината

CH: And what about the artists name Tian Shi?

Christophe Laporte: As a child many of the artists I loved used pseudonyms rather than their real names.... So, I wanted to do the same early in my career... I chose TIAN SHI, which means "the Angel" in Chinese. It refers to an extract from the collection of poems by Victor Hugo, *The Contemplations*, in which I found an echo to my own life. And why in Chinese? Because I have always been sensitive to Far Eastern culture and aesthetics.

CH: What prompted you to begin making paper figures? How the idea was borne? How did you decide to breathe life into paper (Japanese Washi), making dreamlike paper figures?

Christophe Laporte: I started my artistic career in Italy as a draftsman, as I have already explained. Little by little, I wanted to put a little material on the paper (earth, wire, wax...) in order to bring the world into the space of my drawing. I wanted my drawings to interact with this material placed on the sheet of paper and it is quite naturally that I began to give a little relief to my drawings. Over time my drawings have somehow come out of the space of the sheet of paper to become paper sculptures and while in a drawing the world around us occupies the space of the sheet of paper, with my works it is now the paper, through my sculptures, which occupies the space of our world.

Two of the first people who believed in this evolution of my art are Mrs. Angela Di Bello who directed the Agora gallery in Chelsea, New York, and Mr. Fabio Fornaciari, who has the Tornabuoni gallery in Florence, who have sold my drawings since the beginning of my career encouraging me to persevere in this way.

увеличава, усилва самия материал на хартията и обратно.

ЦХ: Какви истории разказват хореографиите на хартиените фигури? Разкажете за темите на сценографиите... А какво ще кажете за Лилит? Защо Лилит?

Кристоф Лапорт: Доколкото е възможно, в моите изложби вместо да показвам скулптурите си върху постаменти, предпочитам да ги поставя на сцена, след това да разказвам малки истории, мечти/фантазии от хартия. Затова в изложбите ми можете да видите, наред с други неща, влюбени в луната котки, опитващи се да я достигнат, страници на книга, превръщащи се в птици, или феи, появяващи се на бял свят в големи хартиени цветя. Ето защо се определям не като скулптор, а като хореограф на кадъра.

Понякога, за да си представя хореография, започвам от текст, стихотворение и след това си представям как да разкажа история, представям си хартиена фантазия. За случая на Лилит, започнах от текст, който бях написал за „първата жена“, родена на земята, тази, която след това не познаваше утробата на майка. За тази хореография бях проектирал големи хартиени яйца, лежащи на земята, от които сякаш излизат женски тела. Раждането тогава се възприема като скръб, страданието да дойдеш на този свят, понякога толкова трудно.

ЦХ: По някакъв начин хартиените фигури пораядат усещане за връщане към стари времена... Защо, ако е така?

Кристоф Лапорт: Не е погрешно да се долавя в моите творби вид носталгия по древни времена, която се изразява и в желанието да покажа произведенията си и чрез създаването на анотипи, един от първите фотографски процеси, представени в средата на XIX век. В нашия свят, където технологията е преобладаваща,

CH: You create an interesting dialogue between paper fibers, light, space...

Christophe Laporte: My art is only a caress. The light on a few fibers of paper is like a song with two intertwined voices. The fiber of paper is for me what the brushstroke is to the calligrapher, what the pencil line is for the designer, the smallest measure of everything which in its dialogue with the light redefines the space in which my works are exhibited, poetizing it by playing with the transparency of the paper material. Transparency is what is barely there, what is almost there, like a sort of gradient between matter and emptiness, which is why I then speak of shades of emptiness. The space where my works are exhibited is then redefined by this two-voice song where the light magnifies the very material of the paper and vice versa.

CH: What stories do the paper figures choreographies tell? Please tell us about the themes of their scenography... And what about Lilith? Why Lilith?

Christophe Laporte: As far as possible, in my exhibitions, rather than simply showing my sculptures on pedestals, I prefer to stage them, then telling little stories, daydreams of paper. That's why you can see in my exhibitions, among other things, cats in love with the moon trying to reach it, the pages of a book turning into birds, or fairies coming into the world in large paper flowers. That is why rather than a sculptor, I define myself as a choreographer of the still. Sometimes, to imagine a choreography I start from a text, a poem, and then I imagine how to tell a story, imagine a paper dream. For the Lilith case, I started from a text that I had written about the "first woman" who was born on earth, the one who therefore did not know the womb of a mother. For this choreography I had designed large paper eggs lying on the ground of which bodies woman seemed to come out. The birth then being seen as a heartbreak, a suffering to come into this world sometimes so hard.

Приятните цветя; Призрачна котка; Неуправляемо детство
The pleasant flowers; Ghost cat; Runaway childhood

Почит към Агриен
Tribute to Adrienne

използването на хартия (един от най-старите материали, създадени от хората) в среда на сигурност, на арогантно утвърждаване постоянството на човека в това, което прави, използването на този толкова лесен и поетичен материал за измислянето на фантазии, на малки приказки, за да се опитаме да омагьосаме света около нас и по този начин да го направим по-поносим, може да бъде възприето като вид поетична съпротива на този свят, който е твърде материалистичен.

ЦХ: Какво следва за Кристоф Лапорт? Някакви нови идеи?

Кристоф Лапорт: Непрекъснато съм в процес на създаване. В момента работя върху два проекта, които се надявам да бъдат успешни – един за изложбата в Palazzo Albrizzi, във Венеция, и един за бъдещото биенале на съвременното изкуство в Лондон. Представих си хореографии, вдъхновени от трудовете на Луис Карол – „Алиса в страната на чудесата“ и „Алиса в огледалния свят“.

В същото време все още съм в процес на усъвършенстване на моята техника, на подобряване на интерпретацията, тъй като изцяло измислям начина на правене на моите хартиени творби, като всичко след това трябва да бъде изобретено. Същевременно се стремя да използвам най-различни и редки хартии за усилване на влакното.

ЦХ: Вашето пожелание към читателите на сп. Целулоза и хартия е:

Кристоф Лапорт: Хартията е самата основа на различните човешки цивилизации. Без хартия няма творения, било то технологични, или поетични. Когато бях дете, обикновен лист хартия и молив бяха достатъчни за мен, за да се забавлявам с часове. Тогава си представях свят, в който съм щастлив, и това е истинската магия: няколко влакна от такъв крехък материал са достатъчни, за да може човек да надмине, да наскочи себе си, и ако трябва да пожелае нещо, то е всички да осъзнаем и да възприемаме хартията като истински подарък.

CH: Paper figures somehow evoke a feeling of returning to old times... Why if so?

Christophe Laporte: It is not wrong to perceive in my works a kind of nostalgia for ancient times. This one also expressing itself in the desire to show my works also by making anotypes, one of the first photography process imagined in the middle of the 19th century.

In our world where technology is predominant, the use of paper (one of the oldest materials designed by humans) in a world of certainty, of arrogant assertion of the permanence of man in what he does, using this so easy and poetic material to conceive daydreams, little tales to try to enchant the world around us and thus make it more bearable can then be perceived as a kind of poetic resistance to this world that is too materialistic.

CH: What's next for Christophe Laporte? Any new ideas?

Christophe Laporte: I am continuously in the process of creation. I am currently working on two projects which I hope will succeed – one on an exhibition at the Palazzo Albrizzi, in Venice, and another one at the future biennale of contemporary art in London. I have imagined choreographies inspired by the work of Lewis Carroll, Alice in Wonderland and Alice in the Mirror World.

At the same time, I am still in the process of perfecting my technique, of improving the rendering, since I completely invent the way of doing my paper works, everything then being to be invented while also seeking to use the most diverse and rare paper to magnify the fiber.

CH: Your wish to the readers of Pulp and Paper Magazine is:

Christophe Laporte: Paper is the very foundation of the various human civilizations. Without paper, no creations, whether technological or poetic. When I was a child, it seems, a simple piece of paper and a pencil were enough for me to have fun for hours. I then imagined a world where I was happy, and that is the real magic: a few fibers of such a fragile material are enough for man to surpass himself, to transcend himself, and if I have to make a wish it is we all become aware of it and the paper to be perceived by all as a real gift.